

— 'Ακούς νά με παρουν στρατιώτην διετίαν ! παρεπονείτο εἰς πρὸς φίλον του.

— Βέβαια δι' αἰτίαν σε παίρουν, τοῦ ἀπαντᾶ ὁ λογοπαίγμων φίλος.

'Ανεγίνωσκον δύο τῶν φράσιν : *παρθενικὴ καλλοιή*.

— 'Ω ! ἀδελφὲ, λέγει ὁ εἷς, το κάλλος εἶναι ἀπαρ-
θενον.

— Καὶ ἀειπαρθενον, ἐπιπροστίθεισιν ὁ ἄλλος.

'Ὡς γνωστὸν ἐκάστην *λουτροκαμπίαν* τοῦ Φαλήρου κατὰ τὰς ὥρας τῶν λουτρῶν φυλάσσει καὶ εἰς σκοπὸς, φερμάρων κατὰ γράμμα—διότι χώνει τὴν μύτην του εἰς τὰς σχισμάδας τῶν σανίδων—τὴν ἐξοδὸν τοῦ εὐτυχοῦς κυρίου της.

Μεταξὺ δύο τοιούτων σκοπῶν ἤκούσαμεν τὸν ἐξῆς διά-
λογον :

— 'Ὁ δικός μου ἔχει τὰσεις ἐξοδικάς.

— Καὶ ὁ δικός μου διεξοδικάς.

Κατὰ τινὰ πυρκαϊάν νήσου τοῦ Αἰγαίου, διαρκέσασαν πολλὰς ἡμέρας, ἠρωτήθη καὶ ὁ 'Αγαθόπουλος τῆς νήσου ἂν ἔδωκε κἀνὲν σχέδιον περιστολῆς τοῦ πυρός.

— Ναι, εἶπεν, ἔδωκα ἔν λαμπρὸν σχέδιον ἀφοῦ ἔσβυσεν δλότελα ἡ πυρκαϊά.

— Πόσα μπάνια ἔκαμες, ἠρώτα προχθὲς ἐν Φαλήρῳ ὁ 'Εράρδος τὸν 'Αδύλφον ;

— Τέσσαρα.

— Κἀτι πολλά.

— Μποροῦσα κι' ὀλιγώτερα ; 'Εκαμα ἓνα ὅσο νὰ πάρω τὸ μπιλλιέτο τοῦ σιδηροδρόμου, τὸ ἄλλο μέσ' τὸν σιδηρό-

δρομο, τὸ τρίτο τὸ τακτικὸ μου εἰς τὸ Φάληρον καὶ τὸ τέταρτο σ' τὴν ἐπιστροφὴν.

Μεταξὺ ἐγγάμου κυρίας καὶ νέου !

— Καὶ τότε ἂν πᾶς ὅλοι ἐξω ποῖός θά μείνη γιὰ νὰ μᾶς φυλάξῃ ἐμᾶς ;

— Αἶ, κυρία μου, τότε μόνον τὰ παιδιὰ σας θὰ εἶς φιλοῦνε.

'Ὁ 'Αγαθόπουλος εἶχε φιλονεικίαν μὲ κάποιον.

Τρίτος ἐπεμβαίνει καὶ προσπαθεῖ νὰ τοὺς συμβιάσῃ, ἄλλὰ ματαίως.

'Ὁ 'Αγαθόπουλος τότε ὀργίλως :

— Οὐφ, βρὲ ἀδελφὲ, καὶ σύ ! δὲν εἶσαι ἀξίος νὰ μοιράσῃς *δύο γαϊδουριῶν ἄχυρα !*

Μεταξὺ δύο ἐφένδρων.

— 'Εγὼ ἐξαιροῦμαι, διότι εἶμαι πατὴρ τεσσάρων τέκνων.

— Ναι, μὰ ὁ νόμος λέγει *γρησιῶν τέκνα*, δηλαδὴ δι-
κῶν σας.

'Ὁ 'Αγαθόπουλος πηγαίνει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον μὲ δύο δέματα ἰσοβαρῆ ἐντύπων, τὸ ἐν διὰ τὸ *ἐξωτερικόν* τὸ ἄλλο διὰ τὸ *ἐσωτερικόν*.

'Ὁ ὑπάλληλος ζυγίζει τὰ δέματα καὶ :

— Διὰ τὸ *ἐσωτερικόν* **30** διὰ τὸ *ἐξωτερικόν* **40**.

'Ὁ 'Αγαθόπουλος μετὰ τινὰ σκέψιν :

— Νὰ **30** λεπτὰ καὶ στειλτα καὶ τὰ δύο εἰς τὸ ἐξω-
τερικόν.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

'Ἦλθαν τὰ ἄλογα !

— Τότε λοιπὸν ποῖος εἶναι, ἂν δὲν εἶναι ὁ 'Αμεδαῖος ...

— Εἶναι ἓνας . . .

Καὶ ὁ 'Εδουάρδος ἐσιώπησεν δάκνων τὰ χεῖλη.

— 'Α ! παιδί μου. Θὰ ἠπατήθης. 'Ισως ἡ ὁμοιότης του μὲ ἄλλον τινὰ σε ἠπάτησε. . . 'Ισως. . . εἰξεύρω καὶ ἐγώ. 'Αλλὰ ἦτο ἀπότομος ἡ διαγωγή σου' ὅλοι θὰ μας κατακρίνουν.

— Εἶθε νὰ ἀπατῶμαι, μητέρα. 'Αλλά . . .

— Σκέψου καλλίτερα. Αὐρίον πρέπει νὰ ἐπισκεφθῆς τὸν Κόμητα καὶ νὰ τῷ ζητήσῃς συγγνώμην.

Καὶ ἠσπάσθη τὸν 'Εδουάρδον καὶ ἀπῆλθε νὰ κοιμηθῆ λυπούμενη, διότι τόσαι ἐλπίδες της, ἃς ἐστήριζεν εἰς τὴν ὑποσχεθείσαν προστασίαν τοῦ νέου Κόμητος ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της, διελύοντο.

'Ὁ 'Εδουάρδος δὲν ἐκοιμήθη δι' ὅλης τῆς νυκτὸς σκεπτόμενος. 'Ἐξήντησε καπνίζων ἐν ὀλόκληρον δέμα τῶν 80 λεπτῶν.

— Νὰ ἀπατῶμαι — ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν — ἀλλὰ τοιαύτης ὁμοιότης. Εἶναι αὐτοί ! Καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν θὰ μοι διαφύγωσι. Θὰ τρέξω εἰς τὸ γραφεῖον τῆς 'Αστυνομίας. 'Αλλὰ τίς θὰ με πιστεύσῃ ; Ποίας ἔχω ἐνδείξεις . . . ; 'Ὅχι' πρέπει νὰ περιμείνω. Πρέπει νὰ τοὺς ἴδω καὶ πάλιν. Πρέπει νὰ προποιεθῶ ὅτι ζητῶ συγγνώμην.

Καὶ ἐνῶ ἀκόμη ἐσκέπτετο ταῦτα ὁ 'Εδουάρδος αἰ πρῶ-

ται ἀκτίνες τοῦ λυκαυγοῦς προσέπιπτον ἐπὶ τῶν ὕλων τοῦ παραθύρου του.

'Ἦτο ἡ δεκάτη τῆς πρωίας ὅτε ὑπηρετὸς τοῦ Κόμητος τοῦ Σαιν-Μῶρ ἐκρουσεν εἰς τὴν θύραν τῆς χήρας κ. Δωρναί. 'Ἦτο κομιστὴς μιᾶς ἐπιστολῆς δι' ἧς ἡ Κόμησσα Λανέσκη προσεκάλει τὸν 'Εδουάρδον. 'Ἐσκέφθη δὲν ἐσκέφθη ὅταν ἀμέσως ἀπῆντησεν εἰς τὸν ὑπηρετὴν ὅτι θὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τῆς Κομήσσης, τοῦτο δὲν ἠδύνατό τις νὰ τὸ μαντεύσῃ.

— 'Αληθῶς—εἶπε καθ' ἑαυτὸν—εἶχον λησμονήσει ὅτι μετὰ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὑπάρχει καὶ μία γυνή. Πρέπει νὰ μάθω τίς εἶναι ἡ γυνὴ αὐτή.

Καὶ ἐνδυσθεὶς, ὅσον ἠδύνατο εὐπρεπῶς καὶ μετὰ χάριτος οὐχὶ ἐπιτετηδευμένης ὡς οἱ γομμὲ τῶν Παρισίων ἀλλ' ἀφελῶς καὶ ἀπερίττως ἀνέβη ἐπὶ τῆς ἀμάξης καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον, ὁπόθεν ἐξῆλθε τὴν προλαβοῦσαν νύκτα ἐκτὸς αὐτοῦ, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπίρροιαν φαντασμαγορίας τινὸς ἄλλοκότου.

'Ἰπηρετὸς φέρων τὴν οἰκοστολὴν τοῦ νέου Κόμητος ἀνέμενεν αὐτὸν εἰς τὴν εἴσοδον καὶ ὠδήγησεν εἰς τὴν ἰδιαίτε-
ραν τῆς Κομήσσης Λανέσκη αἴθουσαν.

'Ἐμεινε μόνος ἐπὶ τινὰς στιγμάς. 'Ἡ αἴθουσα ἐκεῖνη ἀπέ-
πνευε γλυκὺ τι ἄρωμα ἐλαφρὸν, τὸ ὁποῖον οὕτως εἶπεῖν ὑπόυλως ἐνάρκωνε τὰς αἰσθήσεις. Οἱ καπνίζοντες τὸ χα-